

tori s'aũ ocupat de biserică și de originea, de naționalitatea Românilor. Tot așa urmază în mare parte și scriitorii urmatori cam până la jumătatea secolului al XVIII.

Observațiune. În înșirarea cărților din secolul al XVI și mai mult din al XVII există contradicere atât la T. Cipariu «Analecte» 1858 cât și la D. Iarcu «Repertoriul biblio-cronologic» 1865, și «Bibliografia cronologică română» 1873. — Caută dar' a controla spre a stabili adevărul. — Tot o dată vedem, că despre cei mai mulți scriitori din secolii XV, XVI și XVII nu aflăm mai nimică relativă la biografia lor; alții necunoscuți de loc, lăsându-ne numai scriptele lor precum e: Alexandria (cea mincinosă), ce s'ar atribui lui Miron Costin, multe din cărțile bisericesti și din cronicile principatelor dunărene; ear' de la alții rămându-ne numai fragmente. Noi ne-am ocupat mai ales de aceia, despre care avem date mai sigure.

Mari și multe erau greutatele ce trebuiau delăturate de primii scriitori români. Câte obstacule nu întâlneau ei, și cu toate acestea scrieau mereu, pipăiau prin întunericul timpurilor, cercetau, căutau direcțiuni nouă, în care se încercau a scrie, dar' totuși greu! Căci abia începură Românii a simți necesitatea de a introduce în biserică, școlă și în administrațiune limba lor, delăturând pe cea slavonă, când în privința in-